

N:o 168.

Af herr **P. Jönsson** i Färeköp, *i anledning af Kongl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ersättning för skada till följd af olycksfall i arbete m. m.*

Att bereda arbetsklassen skydd och trygghet för kommande dagar vid möjligen inträffade olycksfall är en rättssats med fast stöd i det allmänna rättsmedvetandet, och må det i såväl arbetarens och arbetsgifvarens som samhällets intresse vara önskvärdt, att åtgärder kunde finnas lämpliga för ordnande af förhållanden mellan arbetsgifvare och arbetare beträffande möjliga olycksfall i arbete.

Många fabrikanter och näringsidkare hafva väl också vidtagit åtgärder härutinnan genom att försäkra sina arbetare uti befintliga försäkringsbolag och såmedelst i viss mån redan fylla berättigade kraf, men med hänsyn till den inhemska industriens storartade utveckling i vår tid, må väl en lagstiftning i detta hänseende anses vara af behovet påkallad i all synnerhet hvad angår storindustrien i sina större fabriker och verkstäder med större antal arbetare på sammanträngda platser, der verksamheten utöfvas under jmförelsevis farliga förhållanden för arbetarens lif och helsa.

Då nu det föreliggande Kongl. Maj:ts förslag till lag passerar särskilda utskottets skärseld, vill man gerna förvänta, att detsamma måtte få en innebörd af lagbestämmelser af praktisk tillämpning, och i antydda syfte torde mig tillåtas påpeka, att småindustrien och storindustrien med sina olika förhållanden icke böra ställas under en och samma kategori i försäkringshänseende.

Här finnas nemligen i vissa orter i vårt land många smärre industrier, såsom enklare sågverk vid mindre vattendrag, hvars drifkraft endast räcker några månader om året, mindre snickerier och inrättningar till förädling af slöjdalster, stärkelsefabriker och skogshandtering i mindre skala med flere små industrier som, under den tid de äro i gång, sysselsätta 3 à 4 arbetare.

Visserligen må det anses mindre farligt vid en rörelse, der endast några få arbetare äro i verksamhet, än der ett större antal verka på en sammanträngd plats, fastän det mycket väl kan hända, att olycksfall eger rum på ena som andra stället, och om detta tilläffventyrs inträffar på ett af de omförmälda mindre ställena och ansvarspligten dymedelst drabbar några af dessa, i flesta fall mindre bemedlade arbetsgifvare, hvilka i ekonomiskt hänseende äro närmast likställda med arbetsklassen, vore detta helt och hållet ruinerande för arbetsgifvaren.

Att äfven dessa arbetare, hvilka hafva sin verksamhet någon tid af året i mindre rörelse, måtte beredas tillfälle till försäkring mot olycksfall i arbete vore önskvärdt, men detta borde enligt min mening tillåtas genom anordning af en riksförsäkringsanstalt, med årliga premier af så billig art, som verkliga kostnaden i en sådan af staten förvaltad anstalt skulle föranleda.

På grund af hvad här anförts, vågar jag föreslå,

att § 2 af Kongl. Maj:ts lagförslag i sista stycket: »I denna § afses ej verksamhet, som idkas allenast såsom binäring till jordbruk» måtte tilläggas — icke heller sådan industri, hvars rörelse bedrifves af mindre antal än fem anställda arbetare, utan måtte dessa tillåtas försäkra uti riksanstalt.

Eller ock öfverlemnas åt särskilda utskottet att bestämma ordalydelsen till förändring af lagen i antydda syfte.

Stockholm den 27 mars 1900.

Per Jönsson.